

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 28 december 1998 door de minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende instemming met de Overeenkomst ter bestrijding van doping, ondertekend in Straatsburg op 16 november 1989", heeft op 26 januari 1999 het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP

Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe de parlementaire instemming van de Vlaamse Gemeenschap te verlenen aan het (Europees) Verdrag tegen doping, ondertekend te Straatsburg op 16 november 1989.

Dit verdrag heeft tot doel het gebruik van doping in de sport te elimineren. Daartoe nemen de partijen bij het verdrag een aantal verplichtingen op zich, inzonderheid met betrekking tot de interne en de onderlinge coördinatie van hun inspanningen en hulpverlening aan sportorganisaties, de te nemen maatregelen tot beperking van de beschikbaarheid en het gebruik van doping en het ondersteunen van laboratoria voor dopingcontrole.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

1. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de "werkgroep gemengde verdragen" op 25 maart 1996 vastgesteld heeft dat het voornoemde verdrag een zogenaamd "gemengd karakter" heeft.

In zijn advies L. 25.853/8 over een voorontwerp van decreet "zur Zustimmung zum Übereinkommen gegen Doping, unterzeichnet in Straßburg am 16. November 1989", heeft de Raad van State op 22 april 1997 echter geoordeeld dat het

.../...

bedoelde verdrag geen gemengd verdrag is, doch integendeel uitsluitend betrekking heeft op gemeenschapsaangelegenheden. In dit verband wordt in voornoemd advies het volgende opgemerkt :

"Volgens artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de gemeenschappen bevoegd, wat het gezondheidsbeleid betreft, voor o.m. de preventieve gezondheidszorg. Daartoe behoort o.m. de regeling van de medisch verantwoorde sportbeoefening (1).

Het verdrag bevat in het algemeen regels die het gebruik van doping betreffen. Aldus bevat het bepalingen in verband met de preventieve gezondheidszorg, en is de decreetgever bevoegd om het goed te keuren.

Eén bepaling van het verdrag verdient evenwel een nader onderzoek. Het gaat om artikel 4, lid 1, naar luid waarvan de verdragsluitende partijen zich ertoe verbinden om wettelijke, reglementaire of administratieve maatregelen te nemen met betrekking tot het beperken van de beschikbaarheid van dopingproducten, en inzonderheid maatregelen die toezien op het verkeer, het bezit, de invoer, de verdeling en de verkoop van deze producten, alsook maatregelen om het gebruik in de sport van verboden producten en van verboden dopingmethodes te beperken.

De vraag rijst in dit verband of de gemeenschappen ook bevoegd zijn voor het nemen van maatregelen die niet het gebruik van doping, maar de beschikbaarheid van dopingproducten betreffen.

De grondwetgever en de bijzondere wetgever moeten geacht worden aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het

(1) Arbitragehof, 12 november 1992, nr. 69/92.

uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden, en zulks onverminderd de mogelijkheid om desnoods een beroep te doen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 (1).

Hieruit volgt ... dat artikel 128, § 1, van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, onder voorbehoud van de hierin vermelde uitzondering, het geheel van de gezondheidsopvoeding alsook van de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg aan de gemeenschappen heeft overgedragen.

Ervan uitgaande dat de medisch verantwoorde sportbeoefening tot de preventieve gezondheidszorg behoort, moet vastgesteld worden dat de gemeenschappen bevoegd zijn om maatregelen te nemen ter beteugeling van het dopinggebruik in de sport. De gemeenschappen zijn in dit kader bevoegd, niet enkel om een lijst van verboden middelen vast te stellen, wat het gebruik ervan betreft, doch ook om hiervoor de nodige controlehandelingen te stellen en om sancties uit te vaardigen in geval van misbruik. Ook door andere maatregelen te nemen die de beschikbaarheid van die dopingmiddelen beperken, regelt de decreetgever aldus louter een aspect van de preventieve gezondheidszorg dat specifiek is voor de medische bescherming van sportbeoefenaars. Ook door artikel 4, lid 1, van het verdrag goed te keuren, blijft de decreetgever aldus binnen de hem toegewezen bevoegdheid".

2. Bij artikel 10 van het verdrag wordt een "opvolgingsgroep" in het leven geroepen. Iedere partij bij het verdrag mag vertegenwoordigd worden door een of meer vertegenwoordigers. Iedere partij heeft slechts één stem.

(1) Zie o.m. Arbitragehof, 12 november 1992, nr. 69/92, overw. 5.B.3.

Aangezien het verdrag reeds door minstens één andere gemeenschap werd goedgekeurd (1), is het aangewezen dat de betrokken gemeenschappen een samenwerkingsakkoord zouden sluiten, waarin afspraken worden gemaakt over de vertegenwoordiging in deze "opvolgingsgroep" en over de procedure in verband met de standpuntbepaling en de bij gebreke van consensus aan te nemen houding in deze "opvolgingsgroep".

(1) Zie het decreet van de Duitstalige Gemeenschap van 15 december 1997 houdende instemming met de Overeenkomst tegen doping, gedaan te Straatsburg op 16 november 1989 (B.S., 20 juni 1998).

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	D. ALBRECHT,	staatsraden,
	P. LEMMENS,	
	A. ALEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER